

поїхала далі — ще більше цікава. Не вдержала і питає візника:

— Михайле, а може ти знаєш, хто то до школи їздить тепер до паннів.

— Та то прошу їмость Яць.

— Який Яць?

— Та во з Волі син дяка. Яць, він ніби є навчителем деєь там. Не скажу, бо не знаю, де.

Зітхнула їмость глибоко.

— „Ще тільки раз мене Латачкова надула, а більше уже ні!“ — і знов гнівається на Латачкову. То все таки правда, що муж говорив! Аж тепер показало ся! Відразу пізнати, що то жінка простого робітника. Де-ж би щина за такого Яця доньку віддавала?!

XVIII.

Якось з початком січня освідчив ся Накопечний Ізі. Були виїзди на прохід. Тоді Ізі вискочила на кону снігу перед школою таї деклямує сцену зі Словацького Кордія-на на вершину Mont-Bianka.

Tu szeptam... lękam się spojrzeć w przepaść świata ciemną.

Spojrzę... Ach! pod stopami niebo i nad głową

Niebo... Zamknięty jestem w kulę kryształową,

— — — — —
Jam jest posąg człowieka, na posągu świata...

— Вітер розвівав єї волосся, очі піднесла до хмар.

— Музо моя золотенька! Яні чудові вірні ти укладаєш! — подумав Накопечний і сєйчас попросив єї о руку. Вергаючи спер голову на єї рамя й розміряний шентав:

— Звичайна рутенка може й буде чутлива піжна — але то все таке примітивне, що аж гідко! А в вас, панно Ізію, такий артизм, така гарна--артистична душа! Незвичайна естетика розум та інтелігенція, розкриває передімною ціле море грацій, принад та розкошів. Ви всім тепер для мене.

— Я не думала ніколи віддавати ся, а хотіла поєбати.